

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2319

гр. София, 16.03.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в закрито заседание на 16.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

като разгледа дело номер **3330** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба от Върховен административен съд и на С. С. Г. с искане за изменение на решение № 704 от 07.02.2023г. по адм. д. № 3330/2020г. на АССГ, 41 с-в в частта за разноските.

Ответникът по искането на Върховен административен съд – С. С. Г., редовно уведомен на 06.03.2023г., не изразява становище.

Ответникът по искането на С. С. Г. - Върховен административен съд, редовно уведомен на 14.03.2023г., в становище от 15.03.2023г., изразява а становище за неоснователност на искането.

Производството по делото е било образувано по реда на по чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по искова молба от С. С. Г. от [населено място], чрез адв. Д.С., срещу ответник Върховен Административен съд, представляван от председателя Г. Ч., за обезщетение на причинените му имуществени вреди в размер на 830 лв. /съдебни разноси по д.№ 1372/16г. на ВАС/ и неимуществени вреди в размер на 300лв. /за изпитаното разочарования, гняв и обида от решение по д.№ 1318/19г. на ВАС, 5чл.състав, с което не е осигурена ефективна правна защита на ищеца/, причинени в периода от 11.02.2020г. /датата на постановяване на Решение № 2187/11.02.20г. по д.№ 1318/19г. на ВАС-5чл. състав/ до образуване на делото на 13.04.2022г., както и законната лихва от 11.02.20г. до окончателното изплащане. С молба от 25.01.2023г. ищецът е направил искане за увеличаване размера на иска за неимуществени вреди от 300лв. на 3000лв., което е допуснато от съда с определение в осз на 26.01.2023г. С решение № 704 от 07.02.2023г. по адм. д. № 3330/2020г. на АССГ, 41 с-в съдът е осъдил ВАС да заплати на ищеца имуществени вреди в размер на 830 лв. и неимуществени вреди в размер на 300лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното й изплащане; отхвърлил е иска за неимуществени вреди за горницата над 300лв. до

претендирания размер от 3000лв., и е осъдил ответника да заплати на ищеца 280лв. съдебни разноси.

При извършената служебна проверка на молбите за изменение на решението, съдът установи, че същите са подадени в срока по чл. 248 от ГПК – съответно на 24.02.2023г. и 06.03.2023г. и са процесуално допустими. Разгледани по същество, молбата на ВАС е основателна, а тази на С. С. Г. – частично основателна по следните съображения:

По молбата на ВАС: присъждането на разноси за процесуалното представителство от юрисконсулт се извършва по реда на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл.37 от ЗПП и чл. 24 и чл. 26а от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за юрисконсулт, съизмерено с отхвърлената част от иска, което не може да надхвърля максималния размер за съответното дело, определен по реда на чл. 37 от ЗПП. Съгласно чл. 24, изр.2 от НЗПП по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Липсва формула, която да посочва как се съотнася възнаграждението към конкретния материален интерес. В тази връзка съдът съобразява, че искът за имуществени вреди е уважен изцяло и в тази част възнаграждение на ответника не се дължи. Искът за неимуществени вреди е уважен за 1/10 от претенцията, като в останалите 9/10 е отхвърлен. Поради това и с оглед фактическата и правна сложност на делото, адекватно на осъщественото от ответника процесуално представителство и съизмерено на отхвърлената част от иска за неимуществени вреди, би било юрисконсултско възнаграждение в размер на 315лв. Същото е претендирано своевременно преди приключване на устните състезания за осъществено процесуално представителство от юрк. Д. съгласно пълномощно на л. 82 и списък за разноските на л. 54. Поради това решението по делото следва да бъде допълнено в частта за разноските, като ищецът бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 315 лв.

По молбата на С. С. Г.: първото възражение е относно размера на адвокатското възнаграждение по иска за имуществени вреди. Съдът намира, че същият следва да се определи по реда чл.2, ал.5 във връзка с §1 от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за всеки иск поотделно. В този смисъл Определение № 50 от 17.01.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4735/2022 г., Ш г. о., ГК. Възнаграждението за искът за имуществени вреди, който е уважен изцяло, следва да се определи съгласно чл.8, ал.1 във връзка с чл.7, ал.2, т.1 от наредбата – 400лв. Възнаграждението за искът за неимуществени вреди, който е уважен частично, следва да се определи пропорционално на уважената част от иска, съгласно чл. 8, ал.1 и чл.7, ал.2, т. 2 от наредбата – 60лв. Общият размер на адвокатското възнаграждение следва да се определи на 460лв., като съдебното решение следва да се измени и ответникът бъде осъден да заплати именно така увеличения размер. Съгласно чл. 38, ал.2 от ЗАдв. в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая лицето, на което е оказана безплатна правна помощ, е С. С. Г., като възнаграждението следва да бъде изплатено на представляващия го адвокат съгласно пълномощното на л. 19 от делото пред ВАС и договор за правна защита на л.382. Поради това съдът по свой почин следва да допусне поправка на очевидна фактическа грешка в третия диспозитив като адвокатското възнаграждение се присъди на адвокат

С., а не на ищеца. Второто възражение е относно дължимостта на разноските в производството по преюдициалното запитване. В мотивите на решението е посочено, че разноските по преюдициалното запитване са дължими, но не следва да се присъждат в полза на ищеца, защото не са представени доказателства, че адв. С. е участвал в заседанието на СЕС на 06.04.2022г. от 9,30ч. Този извод не се променя от посоченото в решението на СЕС, че е взел предвид „изложеното в писмената фаза на производството и в сз от 06.04.2022г., като има предвид становищата, представени от адв. С.“. От тази констатация по никакъв начин не се установява, че становището на адв. С. е изразено устно в съдебното заседание, т.е. че същият е присъствал на него. Доказателство в тази посока би могъл да бъде протоколът от сз, но такъв не е приложен по делото. Поради това в тази част искането за изменение на решението в частта за разноските е неоснователно.

Воден от горното и на осн. и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, АССГ,II отделение, 41 състав,

О П Р Е Д Е Л И :

ИЗМЕНЯ третия диспозитив на решение № 704 от 07.02.2023г. по адм. д. № 3330/2020г. на АССГ, 41 с-в както следва:

„ОСЪЖДА Върховен административен съд на Република България да заплати на адвокат А. В. С. от АК – П., сумата в размер на 460 лв. адвокатско възнаграждение“.

ОТХВЪРЛЯ искането на С. С. Г. за изменение на решение № 704 от 07.02.2023г. по адм. д. № 3330/2020г. на АССГ, 41 с-в в частта за разноските чрез присъждане на разноските по преюдициалното запитване.

ДОПЪЛВА решение № 704 от 07.02.2023г. по адм. д. № 3330/2020г. на АССГ, 41 с-в с четвърти диспозитив, както следва:

„ОСЪЖДА С. С. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Върховен административен съд сумата от 315 лв. юрисконсултско възнаграждение.“

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС на РБългария. Преписи.

СЪДИЯ: